

ÂDEM'İN CENNETLERİ

Tacettin Şimşek

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

<i>Teşekkür</i>	/ 7
Dilâra	/ 9
Yitik Çocuk	/ 23
Şah	/ 47
Kırılan Gitar	/ 63
Âdem'in Cennetleri	/ 77
<i>Âdem'in Cennetleri'ne Dair</i>	/ 93

Teşekkür

Künyeleri *Muhsin* ve *Hamiyet* olan
iki mükemmel insana hürmet ve teşekkür,
dua sağanağım ve duyarlık kaynağım oldukları için.
Değerli usta *Suad Alkan*'a minnet ve teşekkür,
İstanbul-Paris-Stuttgart üçgeninde
Âdem'in Cennetleri'ni yıllarca çantasında taşıdığı
ve hikâye üzerine o yetkin incelemeyi kaleme aldığı için.
Aziz dost *Ramazan Korkmaz*'a hasret ve teşekkür,
“*Mehlika Sultan'a âşık yedi genç*”ten biri olarak
Dilâra'yı arayış serüvenime yürekten katıldığı için.

T. Ş.

DİLÂRA

Ustam,
Umrandan kopup *uygarlığa* taşınan *bu* aziz ülkenin
naçiz bendesi size bir lisan borçlu.
Ki o, *mağaradakileri* sizin aynanızda seyrederken kalbinin
kırkambarında sezgiler damıtmayı da sizden öğrendi.
Şimdi, yeni *bir dünyanın eşiğinde*, *kültürden irfana* yürürken
-evet, *ışık doğudan gelir* diyerek-
sizinle helalleşmek
ve Dilâra'ya size sunmak için destur bekliyor.
Kabul buyurunuz, efendim.
T.Ş.

*Bu hikaye
yüzyıllar boyu süren
uzun bir maceradır.
Ve Dilâra, Dilâra
içimizde
merhem tutmaz yaradır.*

Hayır Dilâra, tanışmayalım.

Tanışmak, bir maziyi paylaşmaktır önce. Ben, bugünü ve yarını paylaşmak istiyorum Dilâra.

Bana sevdiğin bir isimle hitap et! Paul de, Pierre de, Charlie de bana. Ben de sana Dilâra diyeyim. Olmaz mı Dilâra?

Hem ismin ne önemi var? Neysek oyuz, değil mi Dilâra? Keyfince bir isim bul bana; gönlünce bir isim.

Asıl adımlı hatırlamıyorum ben. Babamın “kitap ismi” olsun diye taktığı adı çok az taşıdım çünkü. Şimdi yeni bir ad ver bana. Anlaştık mı Dilâra?

Şehrin doğu yakasındanım ben. Eskidir, ahşaptır evlerinin çoğu. Bizim ev de ahşaptır. Görmek ister misin? Peki, kızma! Sen nasıl istersen Dilâra.

Ben sevmeyi unuttum, Dilâra. İnsanları tanıdıkça sevgilerim yıprandı. Düşündüm de, tanımasam sevebilirim. Seni sevebilirim belki. O yüzden sakla kendini Dilâra. İç yüzün sende kalsın. Ama süsle kendini Dilâra. İpek elbiselerini giy! Kamaştır gözlerimi ve gönlümü. Söz mü Dilâra?

Beni buraya ateş almaya gönderdiler Dilâra. Fazla kalamam. Ama sen “Kal!” dersen kalırım. Gönlümü sana adarım. Ben bir Promete’yim Dilâra. Ve aradığım ateş sensin, başkası değil.

Benim gezenim yoksul şimdi Dilâra. Bütün servetimiz ölülerimiz; ünlü, büyük, kocaman, iri yarı, pala bıyıklı ölülerimiz. Pörsümüş kemikleriyle, tortulaşmış hatıralarıyla ölülerimiz...

Bizim hayatımıza ölümler karışıyor Dilâra. Ölümlerle yaşıyoruz iç içe, yan yana.

Ne o? Yüzün sarardı birden. Korkma, Dilâra! Ölümler diriler

kadar korkunç değil. Hem mezarda ihtişam barınmaz ki!

Dedim ya, Dilâra, ölülerle yaşıyoruz biz. Ölülerle soluk alıp veriyoruz. Oysa mumyalar ehmalarında kalmalı. Değil mi Dilâra?

Ben bir gül mülkünün vârisiymişim. Bir gül kavgasının şahidiymişim. Bir zamanlar şiir savaşılarımız varmış bizim de. Güzellik çiftçilerimiz, imge işçilerimiz varmış. Bütün masallarımız güle açılmış. Ninelerimizin ninnileri, dedelerimizin hikâyeleri böyle der. Doğru mu, bilmem.

Hâlâ eskiler gündemdedir bizde Dilâra. Tükenişimizi gizlemek, bu avunmalarla övünmemize bağlı. Mezar taşlarıyla yarışıyoruz yani. Yarını düşünen yok.

Ben, Dilâra, yarını kurtaracağım. Seninle, sevginle bir yarın kuracağım kendime. Bakışların mayalasın bugünümü. Hadi Dilâra. Lütfen! Seni keşfetmek ve sevmek imtiyazım olsun.

Babamın “Gesi bağlarındaki üç top gülü”nden bana ne Dilâra. Gül efsaneleri, suya yazılan yazılar gibiydi; silindi hepsi.

Ahh, ben onları iyi bilirim Dilâra. Onlar bin yıldır eskimeyen nakaratlardır.

Bizde güzellik bir yankıdır, Dilâra, bir yansımadır, bir renktir. Rumuzlu bir kelimedir. Oysa sen Dilâra, sen bir resamsın. Güzelliği çiziyorsun içime. Rica etsem, beni maviye boyar mısın? Yeni bir maviye... Gözlerinin rengine... Lütfen, Dilâra! Örtüver çirkinliğimi. Bana tenezzül et! Beni anla!

Bana tenezzül et, Dilâra, beni anla! Bir isim ver, bir kimlik ver bana. Paul de, Pierre de, Charlie de, istersen. Nasıl istersen öyle de! Ama susma Dilâra! Yalvarırım susma! Ve bana öyle bakma!

Ben sessiz bir coğrafyadan kopup geldim. Sessizlikten korkarım. Korkarım Dilâra, konuş lütfen! İpek sesini sağıver kulaklarıma. Fethet beni. Kelimelerinle şekil ver bana. Fetretime çare ol!

Sana geldim Dilâra. Aksayan, acıyan yerlerimle; epiyen, çürüyen, kokuşan yanlarımla geldim. İskeletlerimle, hayaletlerimle geldim Dilâra. Ağıtlar, serviler, ılık sular, kâbuslar, yıkımlar, yenilgiler, yaralar, korkular arasından geçtim. Sana geldim. Güç ver bana Dilâra! Arit beni!

Eğit beni Dilâra! Kendine yükselt beni! Kaderim ol! Yaz beni!
Sonra da eserine bakıp gülümse! Sev, Dilâra! Bana tenezzül et!

Elita yengem senden uzun uzun söz etti bana.

Elita yengemi tanırsın Dilâra. Elita yengem başkadır. Ceylan gözlerimize, hilal kaşlarımıza, sümbül saçlarımıza, ok kirpiklerimize, ay yüzlerimize, servi boylarımıza taze ve güzel aykırılıklar getirdi. Sevdik onu.

*

Abimle yengem Eiffel'in altında tanışmışlar. Champs-Élisées'de dolaşmışlar. Louvre'u gezmişler. Seine kıyısında kahve içmişler. Sonra da evlenivermişler.

Abim iyi şairdir. Az serenatlar okumamış Elita yengem için; az soneler yazmamış.

*

İlkin bir resimde senin oldum Dilâra. Elita yengem, doğrusu iyi anlatamamış seni bana. Abim de anlatamazdı zaten.

İyi ki seni buldum Dilâra, sana geldim. İyi ki seni sevdim. Yoksa o ölümler, o kavgalar arasında erir giderdim.

Sahi, Dilâra, sen niye bu kadar sarışınsın? Gözlerin niye bu kadar mavi? Sana baktıkça esmerliğimden utanıyorum.

Ellerime bak Dilâra! Nasıl kaba ve korkunç ellerim var değil mi? Ellerine dokunamıyorum o yüzden, dokunamam.

Bakma Dilâra, ellerime bakma! Utanıyorum. Ellerimi görmeye tahammülüm yok.

Dinle Dilâra! Sen istersen ellerimden kurtulabilirim. Kesebilirim onları, kesip atabilirim bir çırpıda. İstersen...

Bana öyle bakma Dilâra! Ağlarım yoksa.

Biz kolay ağlarız Dilâra. Benim insanlarım yaşaran göz görseler yağmur olurlar. O yüzden bizim hikâyelerin çoğu gözyaşına çıkar.

Ninem okutur dinlerdi, Leyla, Aslı, Züleyha hikâyelerini. Yemenisini göz çukurlarına bastırıp ağlardı. Niye bilmem. Aşırı santimental bulurdum onları. Bu hasta ve alaturka romantizmden sıkılırdım.

Geçenlerde bir yabancı geldi bize: Bir kadın. Misafir ya!

Onca izzet, ikram... Bir de kadın acıklı hikâyesine başlayınca görmeliydin Dilâra. Bizimkiler ondan fazla ağladılar. Kocası yatalakmış kadının. Bir babayiğit oğul yitirmiş ince hastalıktan. Daha neler neler... Oturup bir güzel ağladılar Dilâra. Kocaman bir bohça hazırladılar ertesi güne.

Sabah kalktık. Ev boşalmış gibiydi Dilâra; taşınmış gibi.

Güldüm.

“Üzülme”, dedim, “gözyaşınızın fiyatı bu.”

Bana akli sevgiler lazım Dilâra. Nakli sevgilerden bıktım. O yüzden beni sev diyorum Dilâra. Bana tenezzül et!

Sana şiirler okumak isterdim, ezberimde kalan bütün şiirleri. Dinler miydin Dilâra? Peki, başka zaman. Ama dur Dilâra! Başka zaman yok ki! Beni aldatma Dilâra! Yalan söyleme bana!

Yine de al bu şiiri Dilâra. Senin için yazmadım ama ne fark eder? Ben senin için yazılmışım ya! Yetmez mi?

Merhaba Dilâra.

2

Kendi içinde çözülmüş önce

Ve “bekle” diyorsun.

Bilmiyorum niye

böyle durup dururken

hoşuma gidiyorsun.

Juliet, Desdemona, Emma, Esmeralda, Beatrice, Dulcinea, Elsa, Martha, Milena, Agathe, Ophélie, Delila, Salomé... Ve sen.

Yani Rose.

Yani Dilâra.

Bana kendini anlat Rose! Seni ezberlemek istiyorum.

*

Suad Münir, *Sciences Politiques* okur. Paşa babası öyle istemiştir çünkü. Hariciye’de görevli Fuad Münir, *Sosyoloji*’yi düşünür kardeşi için. Elita yenge ise kayınbiraderinin *Beaux Arts* okumasından yanadır.

Tartışma kısa sürmüştür. Çünkü Münir Sami Paşa, oğlunu ikna etmekte güçlük çekmemiştir. Demiştir ki:

–Malum, sanayi-i nefise istidad-ı fitri ister. Kanaatimce bu fitri istidat sende ziyadesiyle mevcut. Mamafih faaliyet-i kalemiye hakikaten bir zevk işidir. Menbaı da hassasiyet. Lakin bu tabassüsün ilanihaye devam etmesi ihtimali pek zayıftır. Bu sebeple ben, elinde evvela bir meslek-i asli bulunsun derim. Zira maişet fikri sanatı rencide eder. Hem sanatla hasbelkader iştigal etmektezin zaten. Binaenaleyh hususi dairede...

*

Bana kendini anlat Rose!

*

Göbek adı Marie'dir Rose'un. Uzun yıllar bu adla çağrılmıştır. Ama şimdi sadece Rose'dur.

*

Rose, ünlü bir balerindir. *Kuşu Gölü*'nde Odette'i oynar. Son gösteriyi kral da seyretmiş ve Rose'u başarısından ötürü kutlamıştır. Geçen ay *Revue Miroir*'a kapak olmuştur Rose.

*

Şiir söylemek için kelimelere ihtiyaç duyar mı Rose? Sanmam. Ayak parmaklarının ucunda şöyle bir dalgalansın, yeter. Şiir başka nedir ki? Kapa gözlerini Suad Münir! Seyret!

*

Akşamları genellikle piyano çalar Rose. Bir Mozart çoğunlukla ve bir Beethoven zaman zaman.

Rose'un ince uzun parmaklarının piyano tuşları üzerinde gezinişi de mutlaka şiir gibidir, şiir gibi olmalıdır. Rose aslında bütünüyle bir şiirdir; serbest, uçarı bir şiir.

Kapa gözlerini Suad Münir! *Dokuzuncu Senfoni*'yi dinle! Dörtünlü koşan atları duy!

*

Opera'ya bayılır Rose. Bir haftadır Le Petit Monde'da *Saraydan Kız Kaçırarak* sahnelenmektedir. Ve Rose bu akşamki gösteriye özel davetlidir.

Suad Münir ne zaman seyretse bir dejavu yaşar.

Bazen Édith Piaf'ı dinler Rose. Çünkü o bir efsanedir. Evet, tam bir efsanedir o. *Kaldırım Serçesi*'dir. “*A quoi ca sert l'amour?*”

diye sorar sık sık. “*Non, je ne regrette rien*” diye haykırır boşluğa.

Suad Münir ne zaman dinlese bütün kapılarını aşka açar.

Sonra Rimbaud’ya hayranlığı vardır Rose’un. Verlaine’in *Zavallı Gaspard*’ına acır ve pazar günleri Notre Dame’de onun için dua eder.

Rose, Renoir’a düşkündür; Monet’ye ve Sisley’e de. Hani Monet’nin *Impression: Soleil Levant*’ı vardır ya! O tabloya biter Rose. En güzel tablolarla kendi yankısını bulur. Sevindir ve sever Rose.

Cezanne, Degas, Pissarro, Matisse... Ah o çılgın natürmortlar, cıvıl cıvıl peyzajlar...

Aslında Rose’un kendisi göz kamaştırıcı bir tablodur. Kendini sever Rose, sarışınlığını sever; mavi gözlerini, inceliğini.

Denebilir ki Rose tam bir Rose hayranıdır. Ama benim kadar değil. Onun kendine hayranlığı benim artı hayranlığımdır ona. Ahh Dilâra, nasıl söylemeli?

Bakmaz safâ-yı sâgar-ı zerrine mest-i aşk / Kimyâ-yı ayn o nergis-i mahmûr...

Ah, mon Dieu! Ne kadar alaturkayım. Aramızda Galib’in işi ne? Baudelaire yanı başımızda dururken.

Nasıldı?

Arzularım, evet, arzularım yönelince sana kervan kervan. Can sıkıntılarım sarnıç olur gözlerin. Can sıkıntılarım sarnıç olur gözlerin. Oh, nefis, harika!

*

Biliyor musun? Eee, neydi senin adın?

Ay, çok şekersin yabancı. Senden hoşlanıyorum galiba. Şu ev kedisi tavrına baylıyorum. Hah hah ha!

*

Comte, *Cours de Philosophie Positive*’inde diyor ki:

Pozitivist aşamada, insan aklı, mutlak kavramlara sırt çevirmiştir, diyor. Bu yüzden diyor, evrenin nereden gelip nereye gittiğini, olayların gizli nedenlerini öğrenmeyi bir yana bırakmıştır. Mubakeme ve gözlemi birlikte kullanarak, diyor, olayların temelde var olan kanunlarını, yani bu olayların hiç değişmeyen ilişkilerini bulmak...

Falan işte.

Comte'u okumalısın, Freud'u da. Freud'un rüyalarla ilgili yorumunu. Sonra ödip kompleksi, libido, falan. Okumalısın. Mutlaka.

Ha, Zola hakkında ne düşünüyorsun? Zola pozitivizmin edebiyattaki mimarıdır. Yani on tane Hugo eder bence. Camus'yü unutmayalım, Sartre'ı da.

Biliyor musun, ben aslında romantizmi sevmem, sembolizmi de. Niye şaşırıdın? Ha, evet, anladım; Rimbaud'dan, Verlaine'den bahsettim diye. Şakaydı canım; çelişki değil, gerçekten değil.

*

-Ellerin... Ellerine n'oldu senin?

-Kestim Dilâra. Sana layık olmak için kestim onları. İşte!

-Ne? Yani sen... Van Gogh gibi... O, kulağını... Tanrı'm! Ne korkunç şey! Ne dehşet! Sen... Sen, tipik bir şizofrensin.

-Önemi yok Dilâra. Beni bırak sen! Kendini anlat!

*

Apollinaire çıkıp geliyor, bir tomar kâğıt uzatıyor Suad Münir'e.

-Al, diyor, bunlar kesik ellerindir senin.

*

Rose, bir *Kamelyalı Kadın*'dır Suad Münir için. Tatlı, küçük Marguerite. Bir köylü kızı. Annesi ölmüş. Babasının davranışlarıysa çekilmez. Yaşadığı domuz çiftliğinden kaçır Marguerite, Paris'e gelir.

Aç, bitkin ve parasızdır. Paris sokaklarında rastladığı ressama modellik eder bir süre. Sonra yaşlı ve zengin bir dük, ölen kızına benzettiği Marguerite'i himayesine alır. Ama Marguerite bu lüks ve tekdüze hayattan da sıkılır. Dükten ayrıлып Paris'in kibar bayanları arasına katılır. Kısa zamanda en gözde kadınlardan biri olur. Lüks yaşar ve su gibi para harcar. O sırada çok genç ve toy biri olan Armand Duval'le karşılaşır. Birbirlerini severler.

Suad Münir, Armand Duval'dir işte. Bu benzerliği benimsemiştir.

Armand Duval ve Marguerite.

Marguerite, yani Rose, yani Dilâra.

Oysa...

Oysa Rose, Moulin d'Amour'da striptiz yapar. Moulin d'Amour... Striptiz...

Bunu yazarın bir dostu bizzat görmüş ve esfle anlatmıştır yazara. Sözlerini bağlarken yüzü donuktur ve sesi büsbütün gergindir.

Rose, Moulin d'Amour'da...

Demek ki bir parça Afrodit'tir Rose, bir parça Penelop ve bir parça Sirse.

Neredesin Ulis? Homeros'un keskin kılıcı, neredesin?

*

Suad Münir'e göre yazar, kukla oynatmaya heveslenmiştir. Ama karşısında Suad Münir'i bulacaktır. Çünkü direnmeyi tercih etmiştir Suad Münir.

Yazar, işaret parmağını Moulin d'Amour'un kırmızı neonlarına uzatır. Durgunlaşır. Yapılması gereken bu mudur gerçekten? Öfkeyle kalkar Suad Münir.

Çıkar.

Çıkarken peşinden sürüklediği şeyler, yazarın pörsümüş kelimeleridir.

-Önce sempatilerimizi tartışsak, Suad Münir, eski-yeni bütün sempatilerimizi. Bir daha, yeniden, pazarlıksız.

Suad Münir için gülünçtür bu; anlamsızdır, gereksizdir.

Dışarıda kirli ve yapışkan bir yağmur vardır.

Ve Suad Münir'in Moulin d'Amour'a gitmeye cesareti yoktur. Gitse, gidebilse...

Hayır!

Çünkü orada bir çift kesik el karşılayacaktır onu.

Çünkü orada kesip attığı ellerini bulacaktır.

*Zamana iliştirilmiş korkularımız
ve ölü tutkularımızla
ne kadar iğretiyiz
ve ne kadar yalnız.
Hani dokunsanız
-belki-
ağlayacağız.*

Gecedir belki.

Ve ben karanlığın bütün tonlarını içimde damıtmış, biriktirip kalemime mürekkep yapmışımdır.

Âşşyan, Paris'in yanında yine öyle köhne duruyordu. Ve ben Rose'un Noel'i birlikte kutlama teklifini hatırlıyorumdur. Sonra birden Hâmid'in *Makber*'i çekiyordu beni. "*Ha mağrip ha makber*" diyorumdur. Sonra dönüp bakıyorumdur ki sizi muhatap seçmişim kendime ve sizi kırmak istiyorum.

*

Yazık ki farkındasınız. Evet, yazık ki biliyorsunuz.

Hacmini yitirmiş bir prizmayım ben. Işığı dilimlere ayıramam. Renkleri tanıyamam. Bir çukur aynada kendimi seyrederken delice bir istihza tırmanır bakışlarıma. Baudelaire haklıdır; "Düşler, arzular, sözler, her şey uçurum" derken.

*

Bakın ve gururlanın, bayım. O babacan merhametinizi sergileme fırsatını yakaladınız işte. Sizi duyuyorum:

"Zavallı Suad Münir" diyorsunuz. "Zavallı Suad Münirler... Zavallı Lucienler... Böyle mi çözülmeliydiniz? Sahi, böyle mi olmalıydınız?"

*

Biz, yani genç fatihler... Prometeler mi demeliydim yoksa? Bir fetih rüyasıydı gördüğümüz. Fazla mistik bir coğrafyada yaşıyorduk. Bilgelerimizden ve belgelerimizden utanıyorduk; bilgilerimizden de. Sığmıyorduk haritamıza. Korkuyorduk gölgelerimizden.

Evet, zavallı Lucienler...

Ne kaldı artık? Yenilgilerimiz sadece. Yanılgılarımız, acılarımız... Ve kesilmeye can atan bileklerimiz. Beşir'e nazire yapar gibi. Beşir'i kanımızla alkışlar gibi. Eğilmeden, yığıtçe... "Sönmüş hayaller" ortasında...

*

Yazık ki farkındasınız, bayım. Yel kayadan çok şey koparıyor, çok şey.

Beşir, Suavi, Salih Zeki, Baha, Halûk, Cevdet ve ben. Yedi gençtik; "Mehlika Sultan'a âşık yedi genç." Kaderimiz akra-baydı birbirine. Rakiptik ama dosttuk alabildiğine. Vardığımız o çıkraksız, viran kuyuya bir zaman bakan ve neden sonra parmağından sıyırdığı gümüş yüzüğü o viran kuyuya atan bendim. Toydum henüz. Ölümümüzü belgelemek istedim. Fena mı? Sizin o ukala kaleminize malzeme sundum böylece.

Ne gam! Belki bir gün bir *açık deniz* şairiyle bir *muştucu* şair *masahımızı* yazar, kim bilir. O zaman belki şairlerin payına daha az ağıt, daha çok naat yazmak düşer.

*

İtiraf etmek kolay değil belki ama Mehlika Sultan yoktu. Ve belki de hiç olmadı. Juliet de yoktu aslında; Rose da, Leyla da. Her şey ama her şey bir vehimden ibaretti. Kays o vehmin kefareti kazandığı unvanla ödedi.

Ya biz?

Acele etmeyin! Bileklerimizden fıskırarak kan, bu vehmin fiyatı olacak. Biz, sevmekle başlayan ölümlere yüzgörümlüğü diye sunulmuşuz. Bunu da bir kenara yazıverin, olmaz mı?

*

"Sempatilerimizi tartışalım" diyordunuz.

Çok geç artık. Sizin "Tartışalım." dediğiniz sempatiler, kıyametimiz oldu bizim. Eskiler tartışılmaya değmezdi. Yenileri tartışmaya da kıyamazdık.

Şimdi diyorum ki kutlayın kendinizi, bayım. Sevinin. Bir trajedinin kâşifi olmakla övünün. Bu da sizin ayrıcalığınız olsun. Trajediye yaşayanların buna hakkı yok nasılsa. Bir gün, "Ben

biliyordum zaten.”, “Ben her zaman söylemişimdir.”, “Bence...”, “Ben, esasen...” diye başlayacağınız cümleler itibarınızı büyütecek.

*

Moulin d’Amour’a gittim, bayım. Ve orada kesip attığım ellerimi buldum. Dilâra’yı, Rose’u ya da adı her neyse onu gördüm. Doğruydu. Verdiğiniz adresteydi. Kıyametimi ona bulaştırmak istedim. Durup bekledim. Geldi.

“Hâlâ Dilâra mıyım?” diye sordu bana.

“Hayır,” dedim, “onu öldürdün.”

“Ya Rose?” dedi.

“O, Dilâra’nın elbisesiydi sadece.” dedim. “Soyutun gölgesiydi. Üstelik onu gereğinden fazla tanıyorum artık. Sevemem.”

Ayrıldık. Gidip ölesiye Bordeaux içtim. Sabaha karşı ağladım.

Ertesi gün Quartier Latin’de dolaşım. Akşam *La Closerie de Lilas*’da Tanpınar’ı dinledim.

Sanki siyah, simsiyah taşlar içinde / Siyah, simsiyah kovuklarda yaşadık biz, / Sanki hiç görmedik birbirimizi, / Sanki hiç tanışmadık!

Dünya bize öyle kapattı kendisini...

Neye yarar hatırlamak, / Neye yarar bu cılız ışıklı bahçelerde / Hatırlamak geçmiş şeyleri, / Bu beyhude akşam bahçesinde / Kapanırken üstümüze böyle / Zaman çemberi. / Hatırlıyor yetmez mi / Güneşe uzanan ellerimiz!

Aynalar sonsuz bir boşluğa / Çoktan salıverdi çebremizi, / Yüzüyoruz, / İpi kopmuş uçurtmalar gibi...

Baksak aynalara / Tanır mıyız kendimizi, / Tanır mıyız bu kaskatı, bu zalim inkârın arasından / Sevdiklerimiz.

Biz ki boş yere gerilmişiz anladık artık. / Yıldızların amansız çarkına / Ve boş yere sızlamış kemiklerimiz.

Sonra bir ara dönüp baktım kendime. Üzerimde ipek bir gömlek, yakamda ipek bir kravat, parmağımda altın bir yüzük, boynunda altın bir zincir, bileğimde altın bir künye vardı. Ne